

Изх. №20-00-22/17.02.2017 г.

ЗКПО – чл. 204, ал. 1, т. 2

ЗДДФЛ – чл. 35

В дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика”, е постъпило писмено запитване, прието с вх. №20-00-22/...2017 г. във връзка с прилагането на разпоредбите на **Закона за корпоративното подоходно облагане (ЗКПО)**.

В запитването е изложена следната фактическа обстановка:

Основната икономическа дейност на дружеството е финансово посредничество. Във връзка с дейността си дружеството има сключен договор с контрагент (голяма търговска верига) за сътрудничество във връзка с отпускане на кредити, с цел закупуване на стоки от клиенти на търговеца. Задълженията на търговеца, съгласно договора са: да информира клиентите за възможностите и условията за ползване на потребителски кредит, отпуснат от Банката; да предоставя на клиентите изискуемите документи за проучване и отпускане на потребителски кредит; да приема и да следи за точното попълване на исканията за кредит и да ги изпраща незабавно до Банката; да предоставя подписаните оригинални документи на договора за потребителски кредит в Банката, да идентифицира клиентите по документи за самоличност и да сверява положените пред служител на търговеца подпис.

Ръководството на Банката е взело решение за периодично закупуване на ваучери за подаръци на различна стойност, които да предоставя на търговската верига и на служителите ѝ за стимулиране на продажбите.

Във връзка с изложената фактическа обстановка е поставен следният въпрос:

Какво е данъчното третиране на ваучерите за подарък и доколко за данъчни цели е приложим чл. 204, ал. 1 от ЗКПО?

Предвид изложената фактическа обстановка, въпросите и относимата към тях нормативна уредба, изразявам следното становище:

От изложената фактическа обстановка в запитването не става ясно какви са договорените условия относно насрещната престация срещу уговорените задължения на търговската верига.

На следващо място не става ясно по какъв механизъм ще бъде реализирано намерението за предоставяне на ваучери за подаръци, същите ще бъдат ли издадени по нормативен ред (например **Наредбата за условията и реда за извършване и контрол**

на ценни книжа), как ще бъде определена стойността им, респективно – как ще бъде усвоена или реално получена от контрагента (търговската верига) и служителите на контрагента, в какъв размер е стойността ваучера за подарък, какво е счетоводното отразяване на ваучерите за подарък и т.н. Поради обстоятелството, че в запитването е обективизирано намерение, без да е приложен договорът за сътрудничество и без да е изложена изчерпателно и точно фактичката обстановка, настоящото становище е принципно.

В случая същността на предоставените ваучери за подаръци на търговската верига и на служителите ѝ за стимулиране на продажбите, представлява възнаграждение за положените от тях усилия, което се изплаща не в пари, а в заместващото ги платежно средство – ваучери. Банката от своя страна получава услуга от търговската верига и служителите ѝ, която е част от дейността на банката (сключване на договори за потребителски кредит).

Поради това за Банката, извършените разходи за ваучери за подаръци следва да се третират като разходи, участващи в себестойността на оказаните услуги, ценообразуващ елемент от възнаграждението. В този смисъл и доколкото разходите за възнаграждението на търговската верига по договора за сътрудничество (не приложен към запитването) са в съответствие с общите изисквания на ЗКПО: да са документално обосновани; да не са отчетени при условия, водещи до отклонение от данъчно облагане, съгласно глава четвърта от закона; да не представляват скрито разпределение на печалбата по смисъла на § 1, т. 5 от ДР на ЗКПО, за Банката не възниква предпоставка за данъчна регулация с характер на данъчна постоянна разлика.

Тъй като разходите за ваучери за подарък **са възнаграждение** на търговската верига и на служителите ѝ, за извършване на услуга (сключване на договор за потребителски кредит), които участват при формиране на насрещната престация на Банката за получената услуга, въпросните разходи не представляват представителни разходи по смисъла на ЗКПО.

Описаните в запитването „ваучери за подаръци“ не могат да се определят, като социални разходи за облагането им с данък върху разходите, по смисъла на чл. 204, ал.1, т. 2 от ЗКПО. За данъчни цели квалифицирането на дадени разходи като социални, предоставени в натура е в зависимост от конкретните отношения между работодателя и неговите служители и наети лица. Доколкото в случая запитването от Банката, която не е предприятието – работодател, то не намира приложение разпоредбата на чл. 204, ал.1, т. 2 от ЗКПО.

Следователно за Банката не възниква задължение за данък по чл. 204, ал.1 от

ЗКПО върху разходите за ваучери за подаръци.

Както бе посочено по-горе, тъй като разходите за ваучери за подарък са възнаграждение на търговската верига и на служителите ѝ, за извършване на услуга. По отношение на физическите лица са приложими разпоредбите на **Закон за данъците върху доходите на физическите лица (ЗДДФЛ)**.

Предвид обстоятелството, че банката не е в трудови или в извънтрудови правоотношения по смисъла на т. 26 и т. 30 от §1 на ДР на ЗДДФЛ със служителите на търговската верига, на които предоставя ваучери за подаръци, за целите на облагането получените ваучери попадат в обхвата на т. нар. доходи от други източници, регламентирани в чл. 35, т. 6 от ЗДДФЛ. Съгласно разпоредбата на чл. 14, ал. 1 от ЗДДФЛ те подлежат на облагане с данък върху общата годишна данъчна основа, като в съответствие с чл. 35 от ЗДДФЛ облагаема е брутната сума на този вид доходи, придобити през данъчната година.

На основание чл. 44а от ЗДДФЛ доходите по чл. 35 от ЗДДФЛ се облагат авансово с данък, когато платещът на дохода е предприятие или самоосигуряващо се лице, но при условие, че доходите по чл. 35 от ЗДДФЛ са парични. Предприятието или самоосигуряващото се лице – платец на доходи от други източници по чл. 35 от ЗДДФЛ е задължено да издаде служебна бележка на лицето, придобило дохода (чл. 45, ал. 7 от ЗДДФЛ) и да ги посочи в справката по чл. 73, ал. 1 от ЗДДФЛ. Физическите лица декларират посочените доходи в Приложение №6 на годишната данъчна декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ.

Настоящото становище е принципно и е въз основа на изложената в запитването фактическа обстановка. В случаите, когато в производство, възложено по реда на **Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК)** се установи фактическа обстановка различна от посочената, Вие не може да се позовавате на разпоредбата на чл. 17, ал. 3 от ДОПК.